

ΕΤΟΣ Α'

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΣΑΤΥΡΙΚΗ

ΑΡΙΘΜ. 22

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΑΠΑΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΔΡ. 12. ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ ΚΑΘ' ΕΞΑΜΗΝΙΑΝ—Τιμή φύλλου λεπτ. 10

Ἐν ΑΘΗΝΑΙΣ, τῆ 8 Ἰουνίου 1875.

ΠΟΛΙΤΙΚΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ

Γνωστή είναι ἡ ἐκπληξίς τοῦ ἥρωος ἐκείνου τοῦ Μολιέρου, ὅτε ἔμαθεν ὅτι ἐπὶ τριακονταετίαν μετεχειρίζετο ὀμιλῶν τὸν πεζὸν λόγον, χωρὶς νὰ τὸ ἐξεύρῃ.

Οὕτω ἐξεπλάγη καὶ ὁ Ἀσμοδαῖος πληροφορηθεὶς ἐσχάτως ὅτι ἀπὸ δύο μηνῶν ἦτο ὑπουργικὸς, χωρὶς νὰ ἔχη εἶδῃσιν περὶ τούτου κάμμιαν, πιστεύων ἀπ' ἐναντίας ὅτι οἱ κ.κ. ὑπουργοὶ ἦσαν ἀσμοδαῖκοί. Ἄλλ' ἐπειδὴ τὸ κόμμα τοῦτο δὲν εἶναι πολὺ γνωστὸν, καλὸν εἶναι νὰ ἐκτυλιξῶμεν τὴν σημαίαν του.

Εἰς τοὺς ἄλλους τόπους, δύναται τις νὰ ἦναι τίμιος ἄνθρωπος καὶ ν' ἀντιπολιτεύεται ἀνθρώπους οὐχ ἥττον τιμίους, διὰ τὸν μόνον λόγον ὅτι αἱ πεποιθήσεις αὐτῶν δὲν δύνανται νὰ συζήσωσιν ἐν εἰρήνῃ μετὰ τῶν ἰδικῶν του. Οὕτω ἐν Γαλλίᾳ οἱ νομιμόφρονες καὶ οἱ συνταγματικοί, οἱ υπεράλπειοι καὶ οἱ ἔρθολογισταί, οἱ κοινοκλήμονες καὶ οἱ συντηρητικοὶ γρονθοκοποῦνται ἀενάως ἐν τοῖς σπλάγχνοις τῆς κοινῆς μητρὸς ὡς, κατὰ τὰς Γραφάς, ὁ Ἡσαῦ καὶ ὁ Ἰακώβ ἐν τῇ κοιλίᾳ τῆς Ρεβέκκας.

Ἄλλὰ παρ' ἡμῖν ζήτημα δυνάμενον νὰ διαιρέσῃ τιμίους ἀνθρώπους δὲν ὑπάρχει κἀνέν.

Μίαν ἔχομεν δυναστείαν, ἧς τὸ στέμμα τοσαῦται στολίζουσιν ἀκανθαί, ὥστε οὐδεὶς τὸ ζηλεύσει.

Κοινωνικοῦ ζητήματος οὐδὲ σκιά δύναται νὰ ὑπάρξῃ ἐν τόπῳ ὅπου οἱ ὑποδηματοποιοὶ πληρόνονται ἑπτὰ δραχμὰς τὴν ἡμέραν καὶ εἰσέρχονται μετημφιεσμένοι εἰς ἔθνοφύλακας εἰς τοὺς χοροὺς τῶν ἀνακτόρων. Ἄν ἐν Γαλλίᾳ ἐπὶ τῶν Βουρβόνων ἠδύναντο οἱ Νικολόπουλοι νὰ μεταμορφῶνται ἀπὸ χαλβατζήδων εἰς ὑπουργοὺς, οὐδεὶς ἤθελέ ποτε σκεφθῆ περὶ πλείονος δημοκρατίας.

Χάρις ἐκ τὴν παντελῆ παρ' ἡμῖν κατάπτωσιν παντὸς θρησκευτικοῦ αἰσθήματος καὶ τὴν οὐτιδανότητα τοῦ ἡμετέρου κλήρου, ἀδύνατον εἶναι νὰ διαιρέσῃ ἡμᾶς ἄλλο ἐκκλησιαστικὸν ζήτημα, πλὴν τοῦ πλειστηριασμοῦ τῶν Ἐπισκοπῶν.

Καὶ ἐν τούτοις ἐν τοιαύτῃ μακαρίᾳ καὶ μοναδικῇ ἐν τῇ ἱστορίᾳ ἐλλείψει παντὸς μήλου ἔριδος, οὐδαμοῦ μᾶλλον ἢ παρ' ἡμῖν ἀκούει τις πλείονα περὶ κομμάτων, ἀρχῶν καὶ κομματαρχῶν.

Ἄλλαχού τὰ κόμματα γεννῶνται διότι ἐκεῖ ὑπάρχουσιν ἄνθρωποι διαφωνοῦντες καὶ ἕκαστος ἄλλα θέλοντες. Ἐν Ἑλλάδι συμβαίνει ἀκριβῶς τὸ ἀνάπαλιν αἰτία τῆς γεννήσεως καὶ τῆς πάλης τῶν κομμάτων εἶναι ἡ θαυμαστή συμφωνία μεθ' ἧς πάντες θέλουσι τὸ αὐτὸ πρᾶγμα, νὰ τρέφωται δαπάνῃ τοῦ δημοσίου.

Ἄν ὑπῆρχε λεξικὸν τῆς νεοελληνικῆς γλώσσης νομίζομεν ὅτι ὁ ἔρισμός τῆς λέξεως κόμμα ἤθελεν εἶναι ὁ ἀκόλουθος: «Ὁμάς ἀνθρώπων εἰδότεων ν' ἀναγινώσκωσι καὶ ν' ἀγορογραφῶσιν, ἐχόντων χεῖρας καὶ πόδας ὑγιεῖς, ἀλλὰ μισούντων πάσαν ἐργασίαν, οἵτινες ἐροῦμενοι ὑπὸ ἐνα οἰοσθήποτε ἀρχηγόν, ζητοῦσι ν' ἀναβιβάσωσιν αὐτὸν διὰ παντὸς μέσου εἰς τὴν ἔδραν πρωθυπουργοῦ, ἵνα παράσχη αὐτοῖς τὰ μέσα νὰ ζῶσι χωρὶς νὰ σκάπτωσι.

Τοιοῦτου ἔντος τοῦ προορισμοῦ τῶν κομμάτων, τὸ ἔργον παντὸς ἐν τῇ ἐξουσίᾳ ἀγαθοῦ κομματάρχου περι-

ρίζεται εις τὸ διανέμειν μετὰ τινος εὐσυνειδησίας τὸν ἐπιούσιον ἄρτον εἰς τοὺς ὀπαδοὺς του, φράσσων τὰ ὄσα καὶ τὴν καρδίαν του εἰς τοὺς ὠρυγμοὺς τῶν ἐξωθεν πεινῶντων.

Τοιοῦτον ἐπάγγελμα μετέρχονται ἐναλλάξ ἀπὸ τριακονταετίας οἱ πολιτικοὶ ἡμῶν τροφοδῶται, ἀγωνιζόμενος ἕκαστος, ὡς κελὸς ποιμὴν, πρὸς συμπερωτέραν ὑπὲρ τῆς ἀγέλης του λύσιν τοῦ μόνου παρ' ἡμῖν πολιτικοῦ ζητήματος, τίς δηλ. πρέπει νὰ τρώγῃ καὶ τίς νὰ νηστεύῃ καὶ ἐπὶ πόσον χρόνον νὰ τρώγῃ ἢ νὰ νηστεύῃ.

Κατὰ τὸν ἄγριον τοῦτον περὶ ὑπάρξεως ἀγῶνα, πάντες ἠναγκάσθησαν πρὸς χορτασμόν τοῦ στρατοῦ αὐτῶν νὰ παραβῶσι τοὺς κανόνας τῆς συνταγματικῆς παλαίστρας· ἀλλὰ καὶ πάντων τὰ πηθήματα ὑπὲρ τὰ ἐσκαμμένα περιωρίσθησαν ἐντὸς ὁρίων τινῶν, ἅτινα μόνος ὁ κ. Βούλγαρης ἐτόλμησεν ἀναφανδὸν νὰ ὑπερβῇ, λαβὼν σύνθημα «ἡ ὄρεξις δικαιοῦει τὰ μέσα».

Ὡς ὁ σθητικὸς, ἀφοῦ μάτην δοκιμάσῃ πάντας τοὺς ἱατροὺς, ἐγκαρτερεῖ καὶ προσπαθεῖ νὰ ζήσῃ ἐν εἰρήνῃ μετὰ τῶν ἐλκῶν του, οὕτω καὶ ὁ ἑλληνικὸς λαὸς ὑπομένει τὰ κόμματα, καὶ ἐσχάτως κηλόγησε μάλιστα αὐτὰ, ἐνωθέντα ἵνα τὸν ἀπαλλάξωσιν ὀριστικῶς ἀπὸ τοῦ κ. Βούλγαρη, τοῦ ὁποίου αἱ ἀποφράδες πρωθυπουργαί ἔστησαν πάντοτε ἐποχὴν, ὡς παρ' Αἰγυπτίοις αἱ ἐμφανίσεις τῆς πανώλους. Ἐν τῷ βᾶθει ὁμοῦ τῆς καρδίας του εὐχεται πᾶς Ἕλλην, ἀφοῦ φάγωσι τὸν Βούλγαρη, νὰ φάγωσιν ἀλλήλους οἱ κομματάρχαι πρὸς τελείαν αὐτοῦ ἀπαλλαγὴν ἀπὸ τῶν κομμάτων, ἅτινα, μὴ ὑφισταμένων ζητημάτων, δὲν ἔχουσιν οὔτε λόγον ὑπάρξεως, οὔτε ἀποστολὴν ἄλλην ἢ νὰ παρεμποδίζωσι τὴν πρόοδον τοῦ ἔθνους καὶ νὰ διανέμωσιν εἰς τοὺς ἀργοὺς τὸν ἰδρώτα τῶν ἐργαζομένων.

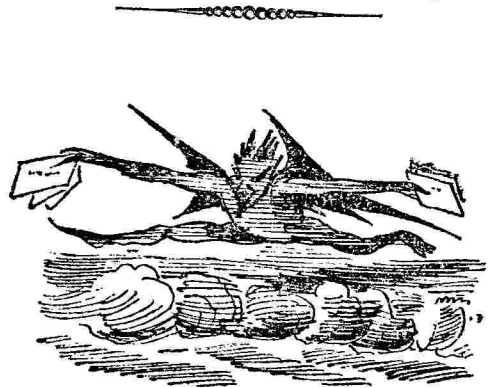
Εἰς ἣν εὐρισκόμεθα σήμερον κατὰστασιν, οὐδὲν σημαίνοντες καὶ οὐδὲν ἔχοντες ἐπὶ τοῦ παρόντος νὰ πράξωμεν ἐν τῇ Ἀνατολῇ, δὲν ἔχομεν ἀνάγκην πολιτικῶν ἀνδρῶν, ὡς δὲν χρῆζει μαγεύρων ὁ κενὸν ἔχων τὸ ὄψοφύλακιον, κόμματα δὲ πραγματικὰ δύο μόνον δύνανται νὰ ὑπάρξωσι, τὸ ἀσμοδαϊκόν, ἥτοι τῶν ἐπιθυμούντων τὴν ἡσυχίαν τοῦ τόπου ὑπὸ μίαν οἰανδήποτε κυβέρνησιν, πλὴν τῆς τοῦ κ. Βούλγαρη, καὶ τὸ τῶν θεωρούντων τὴν Ἑλλάδα ὡς δορυκτῆτον χωράφιον, προσωρισμένον εἰς ἀποκλειστικὴν βοσκήν τῆς ἀγέλης του.

Ἐξ ὅλων τῶν δῆθεν κομμάτων τὸ πέμπτον εἶναι τὸ ἀριθμοῦν τὰ ὀλιγώτερα στόματα, προτέρημα οὐχὲ μικρὸν, ὅφ' ἦν ἐποψὶν ἐξετάζει ὁ Ἀσμοδαῖος τὰ πράγματα.

Οὐδένα λοιπὸν ἔχει λόγον νὰ προσθέσῃ τὴν φωνὴν του εἰς τὴν συναυλίαν τῶν ὄνειδιζόντων εἰς τὴν σήμερον Κυβέρνησιν τὰς ὀλίγας ἡμέρας, τὰς ὁποίας ἔχει νὰ ζήσῃ, καὶ τὸν ὀλίγον χόρτον, ὃν κ.κ. Λομβάρδος καὶ Πετιμεζᾶς, ἄκοντος τοῦ ἀσμοδαϊζόντος Πρωθυπουργοῦ, διένειμαν καθ' ἑλληνικὴν συνήθειαν εἰς τὴν εὐάριθμον ἀγέλην των. Οὐχ ἦττον ὁμοῦ προθύμως ἀναγνωρίζει τὰ δικαιώματα τῶν τριῶν ἐνωθέντων κομματάρχων, ὅτι δηλ., ἂν διαρκέσῃ ἡ συμμαχία μέχρι ἐξοντώσεως τῶν Βουλγαριστῶν,

εἰς αὐτοὺς ἀνήκει δικαιωματικῶς ἡ ἐπικαρπία τοῦ συνταγματικοῦ χωραφίου. Εὐχεται δὲ μόνον νὰ εὐρεθῇ ἐκείνομὴ ἱκανὴ πρὸς συντήρησιν τῶν τριῶν ἠνωμένων κομμάτων των.

K.

Κύριε συντάκτα τοῦ «Ἀσμοδαίου».

Ἀγγέλλω ὑμῖν μετὰ λύπης τὴν παῦσιν τοῦ καθηγητοῦ Σαριπόλου. Φαντάζομαι δὲ καὶ τὴν ἰδικὴν σας θλίψιν διὰ τὴν ἀπώλειαν ταύτην τὴν ἀνεπανέρωτον, διότι ἐχάσατε ἐν ἀκόμῃ ἀντικείμενον λόγου. Οὐδόλωσ πλέον δύνασθε νὰ γράφητε περὶ Σαριπόλου, διότι Σαρίπολος ἄνευ ἔδρας δὲν ἐννοεῖται, ὡς οὐδὲ ὄνος ἄνευ σάγματος. Ἀλλὰ καὶ ἂν τινες κατορθώσουν νὰ τὸν παραδεχθῶσι καὶ γυμνόν, πάλιν θὰ τοῖς ἦναι ἄχρηστος, διότι εἰς τίποτε δὲν χρησιμεύει ὁ ἀσαγμαρῶτος ὄνος, εἰμὴ μόνον εἰς τὸ νὰ ὀγκᾶται. Καὶ τοῦτο ἀπέδειξεν ὁ ἴδιος Σαρίπολος, διότι τὴν ἡμέραν καθ' ἣν ὑπεγράφετο τὸ διάταγμα τῆς παύσεώς του, αἰσθανθεὶς τοῦτο, ὠγκᾶτο ἐν τῷ δικαστηρίῳ ἔλεσινά, ὅπερ ἔδωκεν ἀφορμὴν εἰς πολλοὺς νὰ μαντεύσωσιν ὅτι ὁ Σαρίπολος ἔχανε τὴν στιγμὴν ἐκείνην τὸ σάγμα του.

Εἶθε τὸ πάθημα τοῦτο νὰ χρησιμεύσῃ ὡς μάθημα εἰς τὸν διάδοχόν του, ὅπως μὴ πάθῃ τὰ ἴδια, εὐρεθῶμεν δὲ καὶ ἡμεῖς εἰς τὴν ἀνάγκην νὰ ἀκούσωμεν πάλιν συμφωνίαν.

Δέξασθε κλπ.

Ὁ φίλος σας
ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΣΑΡΑΝΤΗΣ.

